

L'Ateneu

CATALÀ PER A TOTHOM

Tradicions

La llegenda de Sant Jordi

Diuen que fa molt temps assolava els voltants de Montblanc un monstre ferotge i terrible, que posseïa les facultats de caminar, volar i nedar, i que amb les seves alenades enverinava l'aire, i produïa la mort de tots els qui el respiraven. Era l'estrall dels ramats i les persones i per tota aquella contrada regnava el terror més profund.

Els habitants de Montblanc van pensar donar-li cada dia una persona que li serviria de presa, i així no faria estralls a tort i a dret. Van assajar el sistema i va donar bon resultat. Tot el veïnat va decidir fer cada dia un sorteig entre tots els veïns de la vila, i aquell que destinés la sort seria lliurat a la fera. I així es va fer durant molt de temps.

Però un dia la sort va voler que fos la filla del rei la destinada a ser presa del monstre. La princesa era jove, amable i molt estimada per tothom. Alguns ciutadans es van oferir a substituir-la, però el rei fou just, i amb el cor ple de dolor va dir que tant era la seva filla com la de qualsevol dels seus súbdits. Així, el rei va avenir-se que la princesa fos sacrificada.

La donzella va sortir de la ciutat tota sola i espantada, i va començar a caminar cap al cau del monstre. Mentrestant, tot el veïnat desconsolat mirava des de la muralla com la princesa anava al sacrifici. Quan feia una estona que caminava se li va presentar un jove cavaller, cavalcant en un cavall blanc, i amb una armadura tota daurada i lluent. La donzella li digué que fugís de pressa, ja que per allí rondava una fera molt perillosa. Però el cavaller li digué que no temés, que no li havia de passar res, ni a ell ni a ella, que ell havia vingut expressament per combatre el monstre, per matar-lo i alliberar del sacrifici a la princesa.

No va tenir temps de dir es més, de cop i volta va sortir la fera, davant l'horror de la princesa i el goig del cavaller. Va començar una intensa però breu lluita, fins que el cavaller li va clavar una bona estocada amb la seva llança, que va deixar malferida la terrible bèstia i la matar. De la sang que en brollà, en sorgí ràpidament un roser, amb les roses més vermelles que la princesa hagués vist mai, roser del qual el jove cavaller tallà una rosa i la oferí a la princesa.